



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111298/2017, sp. zn. S-JMK 102260/2017/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2019, č. j. 32 A 44/2017 – 60,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2019, č. j. 32 A 44/2017 – 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. JMK 111298/2017, sp. zn. S-JMK 102260/2017/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 24. 5. 2017, č. j. 229583/2016-9 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále též „zákon o silničním provozu“)

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 2. 10. 2016 v 09:11 hod v H., na ulici B. č. p. X neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443 EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii).

[3] Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč, a současně mu byla podle § 79 odst. 5 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1000 Kč.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž namítal nevěrohodnost důkazu záznamu o měření, neboť u příslušného rychloměru, jakožto stálého automatického systému dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“) nedošlo k řádnému zveřejnění jeho zřízení. Dále namítal vadu výroku napadeného rozhodnutí, a to chybějící ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. V šestém bodě žaloby vyjádřili žalobce i jeho zástupce nesouhlas se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

Rozsudek krajského soudu

[5] Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 32 A 44/2017 – 60, žalobu na zrušení napadených rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. Především se zabýval námitkami žalobce proti neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku a odůvodnění rozhodnutí. Toto ustanovení ukládá povinnost přihlédnout k závažnosti správního deliktu, ke způsobu a okolnostem, za kterých byl spáchán, a uvedené promítnout do odůvodnění správního rozhodnutí, nikoliv do samotného výroku. Absenci explicitního označení předmětného ustanovení v odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak krajský soud zdůvodnil tím, že toto odůvodnění správního rozhodnutí je sice úsporné, nicméně z výše uložené pokuty (na samé spodní hranici sazby) je zřejmé, že správní orgány § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu vedly v patrnosti. Vyslovil proto, že nejde o nedostatek odůvodnění, pro který by mělo být správní rozhodnutí zrušeno.

[6] K námitce žalobce, že automatický technický prostředek bez obsluhy je zároveň stálým technickým systémem dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a obecní policie má povinnost informaci o zřízení tohoto systému náležitě uveřejnit, krajský soud uvedl, že smyslem tohoto ustanovení je zajištění informovanosti veřejnosti o tom, že se nachází v místě, které je monitorováno. Směřuje tak k ochraně osobních údajů. Krajský soud vytkl

pokračování

žalobci, že námitku neuplatnil již v řízení před správními orgány. Odmítl jeho názor, že se správní orgány měly touto otázkou zabývat z úřední povinnosti.

[7] K požadavku žalobce na nezveřejňování rozhodnutí soudu na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu krajský soud uvedl, že tato otázka není předmětem projednávání věci. Odkázal žalobce na právní názor Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145), se kterým se ztotožnil. Podle něho jméno a příjmení advokáta, uveřejněné ve veřejně přístupném seznamu, nejsou v souvislosti s působností, pro kterou byly do seznamu zapsány, tj. zde výkon advokacie, považovány za chráněné údaje, které je třeba anonymizovat.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozsudek zrušit a věc krajskému soudu vrátit k dalšímu řízení. Stěžovatel považuje za nelogickou argumentaci krajského soudu, který předpokládá uveřejnění zřízení rychloměru na webových stránkách města Židlochovice bez jakéhokoli důkazu. Krajský soud v bodě 80 rozsudku uvádí, že skutečnost, jakým byla veřejnost o úsecích pro stacionární měření informována, je správním orgánům známa a nadto lze tyto informace dohledat na webových stránkách obce a není tak nutné je dále v řízení před správním orgánem dokazovat, pokud nejsou zpochybněny účastníkem řízení. Stěžovatel se ale domnívá, že pokud by správní orgán o zveřejnění informace o zřízení rychloměru věděl, jistě by toto uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Stěžovatel se domnívá, že se krajský soud rozhodoval na základě aktuálního obsahu webové stránky, jelikož v bodě 81 vyjádřil přesvědčení, že informace bylo možno dohledat i v minulosti. Stěžovatel odkazuje na rozsudek ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, v němž Nejvyšší správní soud vyjadřuje právní názor, že obsah internetové stránky může být proměnlivý v čase. Stěžovatel se tak domnívá, že tímto přístupem zastává krajský soud presumpci viny, přičemž jsou to právě správní orgány, které mají povinnost prokázat, že došlo ke spáchání přestupku.

[9] Dle stěžovatele nebylo prokázáno zveřejnění informace o umístění stálého automatického technického systému, jak požaduje § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a proto je pořízený záznam o měření rychlosti nezákonným, a tudíž nepoužitelným důkazem. Podle stěžovatele přitom není nutné, aby účastník řízení tvrdil a prokazoval, že ke zveřejnění informace o umístění nedošlo, neboť by tím byl nucen k prokazování negativní skutečnosti. Stěžovatel se domnívá, že právě z tohoto důvodu námitku sám podávat nemusel. Skutečnost, že stěžovatel uplatnil námitku nesplnění povinnosti uveřejnění dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii až v řízení před krajským soudem, neznamená automaticky nepřípustnost tvrzení zpochybňující skutkový a právní stav, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 10 As 24/2015. Dle stěžovatele postupoval krajský soud nesprávně, pokud se odmítl zabývat žalobní námitkou z důvodu, že nebyla uplatněna již v řízení o přestupku. Krajský soud pochybil, pokud se odmítl zabývat námitkou nezveřejnění informace o umístění

měřicího zařízení. Vzhledem k tomu, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav, měl se zabývat zveřejněním informace o umístění měřicího zařízení z úřední povinnosti.

[10] Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítá neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (a i v odůvodnění) správního rozhodnutí, což má být v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Předmětné ustanovení zákona o silničním provozu obsahuje kritéria pro stanovení výše pokuty a dle stěžovatele se tak jedná o ustanovení, podle kterého měl správní orgán rozhodovat. Nesdílí názor krajského soudu, který v rozsudku uvádí, že v rozhodnutí správních orgánů nenalézá prvky svévole při rozhodování o výměře sankce, neboť pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby a nadto se domnívá, že se jedná o tvrzenou vadu prvostupňového rozhodnutí, kterou měl stěžovatel uplatnit již v odvolacím řízení. Stěžovatel k tomuto uvádí, že žalovaný měl vadu výroku odhalit bez ohledu na případné upozornění ze strany stěžovatele, neboť je povinen zabývat se i blanketním odvoláním dle § 89 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel v žalobě odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 31 A 72/2017 - 28, přičemž krajský soud se s úvahami stěžovatele (ani odkazem na vlastní judikaturu) nevypořádal. Stěžovatel proto namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a cituje náleze Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 682/15, dle kterého jsou obecné soudy povinny zohlednit soudní rozhodnutí z jiné, ale obdobné věci a argumentačně se s ním vypořádat. Absence ustanovení si navíc měl odvolací orgán povšimnout *ex officio* (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 11. 2017, č. j. 51 A 11/2016 – 46).

[11] Stěžovatel se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu má správní orgán promítnout do rozhodování o výměře sankce, tedy zahrnout je do odůvodnění. Dle stěžovatele jej má uvést i ve výroku rozhodnutí, jelikož se jedná o řešení otázky, která je předmětem řízení, což je náležitostí výroku dle § 68 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel na podporu svých tvrzení odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, kde je akcentováno, že ve výroku musí být uvedeno, dle jakého ustanovení právního předpisu byla pachateli stanovena správní sankce. Dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005 – 66, přičemž namítá, že je třeba ve výroku uvést, na základě jakých pravidel je pachateli správního deliktu uložena sankce. Obdobně stěžovatel uvádí i rozsudek téhož soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 – 63. Stěžovatel upozorňuje, že dotčené ustanovení není uvedeno ani v jednom z napadených rozhodnutí, a to nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění těchto rozhodnutí. Z tohoto důvodu se stěžovatel domnívá, že toto ustanovení zůstalo správními orgány zcela opomenuto (pokud si jej byly správní orgány vůbec vědomy). Výrok rozhodnutí tedy trpí právní vadou, absencí uvedení právních ustanovení, což je v rozporu s § 68 správního řádu.

[12] Nakonec stěžovatel a jeho zástupce nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[13] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a ve věci odkazuje na rozsudek krajského soudu. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí existenci kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Stěžovatel namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu z měření, neboť nezveřejnila informaci o umístění automatického technického systému dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii, podle něhož je *„obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle odst. 2 téhož ustanovení jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit“*.

[18] Účelem této informační povinnosti je zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na monitorovaném místě. Forma uveřejnění takové informace přitom není zákonem dána. Dle komentářové literatury *„[z]ákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení“* (Šebesta, P. *Zákon o obecní policii – komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že uplatnění námitky nezveřejnění informace o umístění automatického technického systému dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii až v řízení před správním soudem, je přípustné, aniž by taková námitka byla dříve uplatněna účastníkem ve správním řízení. To v základu plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, podle kterého *„[s]kutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné.“* Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda jsou ve správním spisu podklady pro závěr, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo způsobem vyhovujícím § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Správní spis obsahuje ověřovací list rychloměru č. 179/16 ze dne 29. 9. 2016, ze kterého vyplývá umístění automatického technického systému v H. na ulici B., č. p. X. Dále obsahuje dokument Policie České republiky s názvem „Schválení úseku pro

stacionární měření rychlosti MP Židlochovice – stanovisko“, obsahující informaci, že automatický technický systém bude umístěn v ulici B. v H. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z těchto dokumentů vyplývá dostatečně jasně umístění automatického technického systému. Ze správního spisu ale nevyplývá, že by informace o tomto umístění byla zveřejněna dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jinou otázkou však je, zda správní spis takové indicie obsahovat musí i v případě, kdy byl účastník ve správním řízení v tomto směru pasivní.

[20] V § 3 správního řádu je upravena zásada materiální pravdy, dle které je správní orgán, nestanoví-li zákon jinak, povinen zjistit *ex offio* stav věci prostý důvodných pochybností, aniž by se při tom omezoval na tvrzení účastníků řízení. Zároveň dle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, uvádí, že *„[z]ejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offio je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona“*. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, *„[je] v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhouvaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, je vyjádřen právní názor o limitech § 3 správního řádu, kdy *„[o]dmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhouván, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobitý tvrzenou skutečností vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potencí, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“*

[21] Zásady vyplývající z výše uvedené judikatury pak byly přímo ve vztahu k § 24b odst. 2 zákona o obecní policii konkretizovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, podle kterého *„[p]ři podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. naposledy rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod 12, s citací další judikatury). Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že by byl odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz shora uvedený rozsudek 10 As 36/2019, bod 13).“*

pokračování

Namítaná nezákonnost použitého důkazního prostředku pro rozpor s § 24 odst. 2 zákona o obecní policii je za této procesní situace ničím nepodloženou spekulací.“ Nejvyšší správní soud na uvedeném právním názoru setrvává i v nyní posuzované věci. I zde byl totiž stěžovatel ve správním řízení nanejvýš procesně pasivní, a proto se žalovaný nemusel ve svém rozhodnutí zabývat otázkou zveřejnění informace o umístění automatizovaného technického prostředku dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Odlišnou otázkou však je, zda a do jaké míry je povinen zabývat se uplatněnou žalobní námitkou v tomto směru krajský soud.

[22] Jak již bylo uvedeno výše, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ve věci spadající do oblasti správního trestání odmítnout vypořádat žalobní námitku, která v důsledku procesní pasivity žalobce v proběhnuvším správním řízení nemá odpovídající předobraz (a samozřejmě tedy ani reakci) v žalobou napadeném správním rozhodnutí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, či rozsudek Nejvyššího správního soudu 2 As 217/2015 ze dne 6. 1. 2016). Krajský soud tak dle názoru Nejvyššího správního soudu měl vést dokazování k otázce, zda byla informace o umístění automatického technického systému zveřejněna v rozsahu předpokládaném § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr krajského soudu v bodě 80 rozsudku, že „*správnímu orgánu je informace o zveřejnění rychloměru známa z jeho úřední činnosti*“, je z výše uvedeného důvodu irelevantní. Možnost získání povědomosti o uveřejnění umístění automatického technického systému je třeba prokázat ve vztahu k veřejnosti, nikoliv ke správním orgánům. Odkaz krajského soudu na webovou stránku obce města Židlochovice je obecný a nevede k jednotlivému dokumentu, který by osvědčoval zveřejnění informace o umístění automatického technického systému. Přesvědčení krajského soudu o tom, že bylo možné v době spáchání posuzovaného jednání dohledat informace o umístění automatického technického systému, je třeba podepřít konkrétním důkazem. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že obsah určité internetové stránky nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat v řízení před soudem (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70), a proto měl krajský soud ke skutkové otázce zveřejnění informace o umístění automatického technického systému provést dokazování.

[23] Pokud jde o „formu“, resp. způsob uveřejnění informace, vyjádřil se k němu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39, kde konstatoval, že „*[z]veřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně*“. V nyní posuzované věci se tedy dle právního názoru Nejvyššího správního soudu může jednat např. o ověřovací list č. 179/16 rychloměru ze dne 29. 9. 2016, pakliže tento byl uveřejněn, zejména je-li dostupný v archivu elektronické úřední desky obce (ověřovací list zde: <https://www.zidlochovice.cz/redakce/index.php?xuser=911382354714547222&lanG=cs&slozka=105240&xsekce=127193&clanek=238553>). Dále může jít o článek publikovaný

v regionálním deníku (k tomu např. článek ze dne 11. 6. 2016 „Židlochovická městská policie, postrach řidičů“, dostupný z: <https://www.brnozurnal.cz/z-bloku-a-per/zidlochovicka-mestska-policie-postrach-ridicu/>). Krajský soud dle názoru Nejvyššího správního soud neoznačil v rozsudku žádné konkrétní důkazy ohledně zveřejnění umístění automatického technického systému a nevypořádal tak v tomto bodě žalobní námitku stěžovatele (srov. např. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020 – 38). V tomto ohledu shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

[24] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku správního rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že „[p]ři určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán“. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou. Stěžovatel neuvádí, jak mu namítané (údajné) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěží představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek.

[25] K nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že nejde o kasační námitku (nelze ji podřadit pod některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.). Lze jen uvést, že způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Krajský soud v dalším řízení v souladu se shora uvedenými závěry doplní dokazování dle § 77 odst. 2 s. ř. s. a znovu rozhodne.

[27] O náhradě nákladů kasační stížnosti Nejvyšší správní soud za podmínek § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. nerozhodoval, neboť to přísluší až krajskému soudu v dalším rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu